

Colecția $\sqrt{7}$

HERG BENET
P U B L I S H E R S

2015

© 2015 Alexandru Voicescu

© 2015 Herg Benet Publishers, pentru prezenta ediție

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport audio, video sau electronic, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Herg Benet Publishers

Str. Dr. Burghilea nr. 22, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Foto copertă: Aleksandra Kovac | shutterstock.com

Art design: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VOICESCU, ALEXANDRU

Malad / Alexandru Voicescu. - București : Herg Benet, 2015

ISBN 978-606-763-001-5

821.135.1-31

Tipărit în România

*La la da pa da le na da na
Ve va da pa da le na la dumda*

— Lisa Gerrard

*I Remember
Northern Side
Were The Frozen
Is The Keeper Of My Hopes*

*And In This Place Of
Sacred Peace
There Is No Words
To Tell About This World*

— Dark Lunacy, „Frozen Memory“

„Deine eigene Dunkelheit zu kennen ist der beste Weg, mit den Dunkelheiten von Anderen sein zu können“

— Carl Gustav Jung, „Liber Novus“

1.

Sala era aproape plină. M-am îndreptat spre locul meu. Ca la majoritatea conferințelor din *creative industry*, participanții se adună în ultimul moment, iar toate cele trei intrări din plexi transparent, identice și cu logo-ul W Company șablat ferm, erau acum forțate de o multitudine de forme umane, variații între supraponderali IT-iști cool, cocoșați art cu ochelari 100% clișeu, dar cu ramă lată, dinți strălucitori *à la sales*, coate vintage pe sacouri de velur purtate cu două numere mai mici de cei de la development sau arhiprezentul treci negru petrol, semn al investorului din noul val. În general, creativii și cei asociați lor sunt oameni care vorbesc încet, probabil dintr-o anume timiditate și nesiguranță. Excepțiile sunt excepții, chiar dacă sunt foarte vizibile. Când gălăgioșii încalcă regula, noi ceilalți știm să îi sancționăm ferm, de cele mai multe ori din priviri. „Taci și faci“ e motto-ul, cu declinarea „Taci, înghiți și faci“. Așadar, creativii sunt oameni liniștiți, introvertiți. Însă acum zumzetul ăsta subtonal se reverbera într-un mod foarte ciudat între

pereții de cărămidă new-yorkeză din jur.

— Futu-ți paștele mă-tii de fir!

M-am speriat. La propriu. Am tresărit speriat. Să mai auzi înjurături e normal, dar nu și când invitații ar trebui să fie toți din orice altă țară, numai din România nu. Bineînțeles, mi-am întors capul. Tipa care se împiedicase de unul dintre cablurile sunetiștilor era acum aplecată spre tenișii ei verzi, răsucindu-și manșetele evazaților. Un păr fucsia extravagant, țepos, cu trei șuvițe albastre spre sprânceana din stânga, lăsate mai lungi cam cu cinci centimetri decât restul. Dermatograf vinețiu aplicat extra, ridicat asemeni ochilor de pisică. Avea sâni conturați ferm, cu un decolteu suficient descoperit de tricoul ne-imprimat. Partea bună cu ecusoanele e treaba cu numele și firma trecute pe contrast clar. Mai ales dacă le-ai tastat cu mâna ta acum trei zile.

— Ești bine? Nu cred că trebuia să ocolești turma, i-am zis întinzându-i mâna. Puteai să o iei pe culoar, nu pe scurtătură. Din păcate, p-aici mai sunt și chestii care agață, știi, Ioana de la... StAdv? Poate ar fi trebuit să fac totuși fontul ceva mai mare, am concluzionat eu amuzat, ridicându-mi privirea de la ecuson.

Speram să nu fi fost bou. Uneori mă apucă lipsa de empatie.

Lumina era difuză, dar ok, la fel ca în cinematografe

înainte de proiecții. Suficientă cât să citești pe un kindle, de exemplu. S-a uitat înspre mine și mai întâi ai fi zis că nu mă vede. S-a scuturat cu gesturi ferme, deși hainele ei nu atinseseră podeaua, iar mocheta oricum era imaculată. Parcă se simțea chiar și un iz firav de dezinfectant.

— Gee'z, am crezut că-i testat! Tu ai reușit și nu părea periculos. Pe bune!

O voce clară, de radio, pe nuanțe medii și feminine, care i se asorta foarte bine.

— Asta pentru că am dat la o parte cordonul care blochează trecerea. Și încă mai blochează, văd eu. Chiar, de ce folosesc chestii atât de depășite, cum e cordonul de hotel... Cu fontul, *mea culpa*, dar șnururile sunt ale casei, jur că nu am avut nimic de-a face cu ele!

Mi-a întors zâmbetul:

— Aha...

Și a râs. Nimic malițios în felul în care a râs. Părea doar foarte binedispusă.

Avea în jur de 1,65 și arăta a adolescentă, deși probabil era ceva mai în vârstă. Purta teniși cu talpă dreaptă, joasă. Foarte curios cum de nu îi remarcasem numele în fișierul cu ecusoane. Iar *StAdv* nu îmi spunea absolut nimic, de parcă ar fi posibil să existe agenții care își trimit angajații *abroad* fără să aibă mai întâi premii la festivalurile cu nume. Am așteptat să continue în vreun fel; se purta

familiar, dar în același timp intrigant, cum îi stă bine unei necunoscute care știe să capteze interesul. Nu terminase de zâmbit, ci doar își juca ochii în pupilele mele, pe rând, calm, relaxat. Machiajul îi făcea acest joc foarte greu de urmărit și aproape am evitat-o, puțin jenat. Avea ochii negri, adânci, și cel mai fermecător zâmbet pe care îl văzusem în ultimele șase ore. De la ultima logare pe rețeaua internă a W Company, unde flirtam insistent cu Jo. Bonus, tipa vorbea românește, cu un accent de sud.

Spoturile au început să se stingă pe rând.

— See ya! Vîbî după, mi-a zis și a sărit direct peste pupitrul meu, îndreptându-se către cele cinci cubicule din același plexi branduit, ce marca zona concurenților.

Rumoarea din sală s-a estompat. Am urmărit-o cu privirea. Se așezase la singura consolă pe care o puteam observa direct din unghiul în care stăteam. Era la mai puțin de doi metri de mine.

Boxele au păcănit scurt. Acum erau pe *play*. Ioana a intrat în rezerva mea mentală pentru cândva mai târziu și am încercat să mă concentrez pe job.

— Dobrý večer. Good Evening. And welcome to W Go Further Pen Tablet Conference!

„Go Further“ a fost dat de Étienne, colegul din echipa de la Lausanne. O denumire prea de generic SF pentru gusturile mele. Étienne lipsea motivat, avusese o

după-amiază foarte corporatistă alături de fetele *loco* de la vânzări, și spun loco în ambele sensuri. Nu numai că erau cehoaise, dar erau toate blonde și voluptuoase, iar el, perfecționist, n-a ratat ocazia. Mi-a dat un mail cu jumătate de oră înainte de începerea conferinței pe care o pregătisem împreună timp de 3 săptămâni, mail prin care îmi explica diferența dintre masturbare și sex: „It sucks, man!“. Urmat în semnătură de adresa clubului unde urma să fie pentru cea mai bună parte din seară, noapte și, probabil, dimineață. M(...) náměstí 9, Staré Město.

Prezentarea noii tablete grafice *high end* a mers șnur. Împiedicata fucsia nici nu se foia, nici nu asculta, de parcă scaunul ergonomic Aeron de sub fundul ei era un simplu accesoriu într-o sală de așteptare a vreunui aeroport de legătură. *No problem*. Mai ușor pentru mine să îmi văd de ale mele. A trebuit să reglez timing-ul de pe *slide*-uri doar la cea de a treia secțiune, când Eduard Fallany, Senior Business Solutions Division Manager-ul de la noi, s-a lungit și a dat-o pe arătură cu o explicație foarte confuză despre creativitatea manifestată și creativitatea latentă, inventând niște sublinieri puerile despre mâna care gândește singură. Étienne ar fi avut cu siguranță de făcut și el un comentariu, înlocuind mâna cu un anume cap anatomic, și probabil ar fi spus-o cu voce tare, dacă s-ar fi aflat în sală. Așa era el, mai dus cu pluta. *Best buddies*.

După o oră, urma finalul primei părți, cel de dinainte de *coffee break*. Deși o vedeam din spate și nu îi puteam zări expresiile chipului, Ioana de la StAdv era tot la fel de calmă și dezinteresată, spre deosebire de ceilalți competitori, 3 ei și o altă ea, care fâțâiau din picioare, trăgeau necontrolat de lobul urechii, preponderent lobul drept, sau se pendulau pe rotilele pretențioaselor scaune. Miza consta în premiul de 10.000 de euro impozabil și cele aproximativ 400 de comunicate de presă cu numele câștigătorului pus în șapou, secțiunea *quality*.

Mike, șeful meu direct, a urcat pe scenă cu un sprint ce voia să mimeze spontaneitatea. A terminat în trei pași scurți, dansați *step like*, cam penibili.

— Dear friends, we are now proud to announce our 9-th European W Pen Tablet Quik Drawing Contest!

Aplauze de la toți *graphic designer*-ii.

— As always, we, at W, believe that boundaries are merely rocks to be lifted and thrown forward...

A uitat de „even“. „...even forward“, nu „forward“ simplu. Cu mandibula lui de bulldog neamț, clănțănind în loc de vorbit, nu prea mai conta. Nu avea dicție bună și nici nu interesa pe nimeni bla-bla-ul. Eu îl scrisesem.

— ...for new boundaries to be made.

Acum erau aplauze de la treciurile *business angels*.

Pe proiecția din spatele lui urmau să fie afișate în timp

real capturile de imagine luate direct de pe ecranele tabletelor, aranjate în cerc și cu logo-ul metalizat al Companiei în centru. Timp: 14 minute. Tot eu am ales durata, studiile arătaseră că 14 minute este limita maximă până la care un user YouTube își poate focaliza atenția și m-am gândit că prin extensie se aplică și la întâlnirile în direct. Sau oi fi citit în vreun manual de marketing.

După discurs, vocea preînregistrată a actorului Mark Hamill, „Luke“-ul pe care îl foloseam în mod curent pentru regizările cu buget mare, a prezentat finaliștii. Ultima era Ioana de la StAdv. Ioana Dună, *Bucharest*, 24 de ani, art director de 5 ani la prestigioasa agenție de publicitate StAdv. Probabil calchiere de la un Est Advertising. Sau de la Sfânta Reclamă. *În fine*. Dar prestigioasă? Prin natura job-ului (vorba unui bețiv emigrant american, român sãdea de felul lui, care fugise acum 10 ani cu banii de notă la o cârciumă de la Foișorul de Foc și a cărei expresie favorită era „de așa natură“), cunoșteam pe aproape toți arții de la mine din țară, cel puțin pe toți cei care erau în stare să deseneze profi. Freelanceri sau angajați, mă întâlnisem cu fiecare în parte. 5 ani deja? Îmi venea greu să cred că ratasem chiar pe StAdv și Ioana Dună. Înregistrarea cu Mark Hamill fusese treaba lui Étienne, o editase de unul singur în apartamentul lui închiriat din Chemin du Stade, situat nas în nas cu sediul Philip Morris. Totuși,

pe undeva printr-un folder tot ar fi trebuit să dau de tipă. Lăsând deoparte decolteul și misterioșii ei ochi negri, era un motiv foarte bun să o privesc mult mai atent. Și faza cu ecusonul. Mai ales faza cu ecusonul. Nu aveau cum să treacă peste mine și să trimită la plastifiere un ecuson străin. Și de concurrent, pe deasupra.

Sala s-a întunecat și s-a făcut liniște. Om fi noi, creativii, orgolioși, dar știm să îi respectăm pe cei care ies în față. Jur că am auzit și o muscă, oricât de clișeic ar suna. Era octombrie și muștele zburau la agățat pentru o ultimă tură înainte de iarnă. Sau ce naiba fac muștele când zboară aiurea. Câteva reflexii ale cadrelor de metal nituit ce țineau tensionat afișajul de pe scenă au trecut rând pe rând peste pupitrele celor cinci, lăsate într-un semiobscur confortabil care să le permită să se concentreze. Toate privirile erau îndreptate către display-ul uriaș, unde cronometrul cobora ritmic spre zero.

Patru mâini au ridicat în același timp creioanele cu 2048 de niveluri de presiune și rezoluție HD, aruncând primele crochete pe ecranul *touch* de 21 de inchi, capabil să redea 1.07 miliarde de culori. W Company își terminase misiunea de a pune la dispoziție cea mai tare tabletă grafică de pe piață. Urmau *artiștii*. Sus-dreapta contura un oraș steampunk, cu o dexteritate demnă de o finală. Sus-stânga intrase direct cu culori, fără să se înțeleagă

încă la ce serveau guide-urile longitudinale, aglomerate peste un fel de guguloi doodle. Lângă, mediu-jos-stânga, fată, fără îndoială, trecea rapid cu stiloul printr-un labirint *vintage* de unghiuri și înflorituri complicate. Clasic, mediu-jos-dreapta făcea un semiprofil de copil, în stil fotorealism de invidiat.

Cea de a cincea pereche de mâini era a Ioanei. Murmure din rândurile auditoriului au ajuns până la mine când cu toții ne-am dat seama că trecuse un minut și jumătate, iar ea nu se mișcase deloc. Stătea la fel de impasibilă ca mai devreme. Partea ei din ecran, jos-centru, pâlpâia fad, aproape insesizabil, o iluzie optică de la rata de refresh diferențială dintre pixelii de origine și cei ai proiecteurului. Alături, orașul se transformase curând în citadelă, cu detalii captivante, într-o atmosferă bleuciel, rece, dar în același timp atractivă și personală, casual. Doodle-ul continua să fie un guguloi, iar labirintul un labirint. Copilul începuse să zâmbească. *Cred că ar trebui să îi mai șteargă un pic din colțul buzelor*, mi-am zis privind-i comparativ orbitele deocamdată goale și lugubre.

6 minute și 45 de secunde.

8 minute și 28 de secunde.

Cifrele cronometrului aveau culoarea de marcă W. Îi știam pe dinafară corespondența RGB, CMYK, codul Pantonne și tripletul Hex.

La secunda 5 a minutului 9, sala a răsuflat ușurată. Fucsia desena, cu o dexteritate uimitoare. Fiind chiar în fața mea și având perspectivă directă către monitorul ei touch, îi vedeam tendoanele brațului încordându-se scurt și puternic, în niște zvâcnituri apropiate de cele ale unui tremur sacadat. Semănau cu ticuri patologice, dar erau în schimb comenzi ferme venite din partea creierului supra-solicitat, mișcând degetele ambelor mâini într-o multitudine de shortcut-uri de Photoshop, layere peste layere, *erase*-uri și *brush*-uri selectate într-un mod pe care nu îl mai văzusem până atunci la nimeni. *Poate cu brio să îmi dea lecții.* La început, note de violet se formau gradual, paralel cu un alt strat care apărea și dispărea în funcție de alte și alte layere pe care ea le ascundea sau le făcea vizibile. Ca în video-urile de tutoriale date pe *fast-forward*, numai că acum totul se desfășura în timp real. Era aproape imposibil să urmărești tot ce trasa pe monitor. Programul răspundea docil, la fel și placa grafică, dar ceea ce vedeam îmi crea o stare hipnotică, iar ochii începuseră să lăcrimeze și să mă doară insistent, ca niște ace care îți intră în piele pe neașteptate. Însă nu puteam să îmi desprind privirea de la ecran. M-am înclinat foarte mult în față, reducând și mai mult distanța până la imagini, încercând să înțeleg formele ce se înfășurau și desfășurau cu repeziune. Mai întâi am ghicit ceea ce părea a fi un vârful de